

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ศาสนาเอกคือพุทธศาสนา

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๗๐๐ คน)

วันนั้นไปบ้านฝื่อ อ.(บ้าน)ฝื่อ กลับมา ผู้หญิงที่แรกก็เห็นสองคน พวกเพื่อน
เขาสวมคนอยู่คนละฟากทาง เขามาขายของ เราก็ดูสิ่งของนั้น ที่ไหน ๆ เขาก็มีเคลื่อน
อยู่แล้ว คิดว่าคงไม่มีคนซื้อแหละ เราไม่ได้คิดว่าพวกนี้ข้ามมาจากฝั่งลาวทางเวียง
จันทน์นะ ผ่านทางศรีเชียงใหม่เข้ามาบ้านฝื่อ เพราะพวกนั้นกับพวกนี้เป็นอันเดียวกัน
แต่ไหนแต่ไรมา ที่มาแยกนี้หมายถึงแยกการปกครองเป็นขอบเป็นเขต ว่าไทยว่าลาวว่า
นั่นว่านี่ คือพวกนี้เป็นอวัยวะเดียวกัน กอเดียวกัน ที่ว่าไทยว่าลาวออกจากกอเดียวกัน
มา แล้วก็แยกไปเป็นหัวหน้าทางนั้นทางนี้

หัวหน้าทะเลาะกันแตกจากกัน ก็เลยกลายเป็นไทยเป็นลาว ทางเชียงใหม่ เชียง
แสน เชียงราย พวกเจ้านายมันแย่งอำนาจกันแตกกัน ก็เลยแยกเป็นไทยเป็นลาวไป คือ
ออกจากกอเดียวกัน มาแยกมาแตกให้มีการปกครอง แยกนั้นเป็นชื่อนั้น แยกนั้นไป
ทางนั้น แยกไทยใหญ่ ไทยน้อยอะไร ไทยไหนก็ไทยเดียวกันหากแยกไป ออกจากนั้นก็
ว่าไทยว่าลาวไป ออกจากกอเดียว เราดูในประวัติศาสตร์แล้วนะ ออกที่แรกดูเหมือน
ทางเมืองจันทน์ หัวหน้าแยกไปนั้น ลงมาทางนี้แยกไปทางนี้ เรื่องหัวหน้าทะเลาะกัน
รบกัน แยกกัน แย่งบริษัทบริวารแย่งลูกน้องกัน เรื่องราวเป็นอย่างนั้น อันนั้นเป็นนั้น
อันนี้เป็นนี้ เป็นไทยใหญ่ ไทยน้อย เป็นไทยเป็นลาวไป ออกจากกอเดียวกัน

ในพงศาวดารประวัติศาสตร์อะไรเราได้อู เราถึงไม่ได้สนใจว่าใครเป็นอะไร พวก
ไหนเป็นพวกไหน ก็ออกมาจากกอเดียวกัน แยกกันไปด้วยการปกครองของหัวหน้าแต่
ละแห่ง ๆ หัวหน้าที่ปกครองทะเลาะกัน รบกัน เลยแยกลูกน้องไปเป็นนั้นเป็นนี้ไปอย่าง
นั้น มันออกจากกอเดียวกัน เราจึงไม่เคยสนใจกับเรื่องเหล่านี้ เพราะเรารู้ต้นมันมาแล้ว

จากนั้นก็ไปถึงเรื่องที่ว่าผู้หญิงสี่ห้าคนเขาหากินร่วมกันอยู่นี่ตลอดมา ฝั่งนั้นกับฝั่ง
นี้ก็คือพี่คือน้องกันธรรมดาตั้งที่เราเรียก เมืองพี่เมืองน้อง นั่นเอง ไปมาหาสู่ ใครได้
ทางโน้นก็เอามาทางนี้ เอามาแลกมาเปลี่ยนทางนี้ ทางนี้ไปแลกไปเปลี่ยนทางโน้น สับ
กันไปกันมาตลอด ที่วันนั้นเขามาขายอะไรต่ออะไร เรานั่งรถมาเราดูสิ่งของเหล่านี้ เรา
ไม่ได้นึกว่าเขาข้ามมาจากฝั่งโน้นนะ ก็นึกว่าฝั่งเดียวกันนี้ พวกเดียวกันแถมนี้เขามาขาย
เราก็ดูของ เอ้ จะไปขายที่ไหน ที่ไหนก็มีเต็มไปหมด คงไม่มีใครซื้อแล้ว เราก้เลยบอก
ให้คนขับรถจอดรถซื้อของเขา คือซื้อแต่ไม้เอาของ พอจอดรถลงไปโบกมือใส่นี้ เขาวิ่ง
แอบออกข้างทาง

ผิตปกติ แทนที่เขาจะวิ่งเข้ามาหาที่เราจอดรถแล้วโบกมือ กลับวิ่งออกไปข้าง ๆ ทาง มันผิตสังเกต ก็เลยวิ่งไปหาเขา ไปบอกเรื่องราวแล้วเขาจึงมา วิ่งไปหาอะไร โอ๊ย นี่กว่าตำรวจจะจับ ตำรวจจะอะไรจะจับ นี่ข้ามมาจากทางศรีเชียงใหม่มาขายของ มาอยู่เรื่อย ๆ อย่างนี้แหละ ทางโน้นหากินลำบากลำบาก ทางนี้พอเป็นไปพหากินได้ เคยทำอย่างนี้มาประจำ เขาว่าอย่างนั้น กลัวตำรวจจะจับ ว่าข้ามฝั่งไม่ขออนุญาตอะไรอย่างนี้ พอเขารู้แล้วเขาก็รู้มา เขาไม่จับแหละ ถ้าเขาจะจับก็ให้มาหาหลวงตาบัว ที่นี้เขาก็มองเห็นเราที่นี้นะ ให้บอกมาหาหลวงตา เราไม่ได้บอกว่าหลวงตาบัวแหละ ให้บอกมาหาหลวงตา ถ้าตำรวจจะจับ หลวงตาจะขอขมาขมาโทษให้หมดเลย

เขามาเขามองเห็นก็ว่า อู๊ย นี่กราบทุกวัน เขาว่าอย่างนั้นนะ เขาดูในทีวี เขากราบทุกวัน นี่เห็นตัวจริงแล้ว ที่นี้ อู๊ย ยิ้มแย้มแจ่มใส เลยลืมนอะไรต่ออะไรไป มาหาคณผู้หญิงด้วยกันทั้งนั้น ที่แรกจะให้เพียงสองร้อย ที่นี้พอทราบเรื่องราวแล้วเราเลยให้คนละพัน ๆ ห้าคน เรียกว่าได้ห้าพัน แล้วของเหล่านี้ไม่เอา เขายังจะจับยื่นมาให้อยู่ ไม่เอาเอาไปขายที่อื่นให้ได้เพิ่มกันอีก เราไม่เอาแหละ เราซื้อด้วยน้ำใจ เราว่า นั่นแหละถึงได้ผ่านมา

นี่พูดถึงฝั่งโน้นกับฝั่งนี้ เรื่องการปกครองเขาเพียงทราบเท่านั้นนะ ไม่ได้เป็นเนื้อเป็นหนังของเขาเนะ เป็นเนื้อเป็นหนังจริง ๆ ฝั่งโน้นกับฝั่งนี้คือพี่กับน้อง เหมือนกับครอบครัวเดียวกัน บ้านเดียวกัน เขาไม่ได้สนใจนะว่าขอบเขตว่าไทยว่าลาว เขาไม่ได้สนใจ เพราะเขาเคยกันมาอย่างนั้นตั้งแต่ดั้งเดิม ทางไหนก็เหมือนกัน ข้ามไป เช่นอย่างทางการเขามีเข้มงวดกวดขัน ให้ข้ามวันนั้น ๆ วันข้ามเขาก็ข้ามทางนั้น วันไม่(ให้)ข้าม เขาก็ข้ามทางนี้ ลอดกันไปลอดกันมา ทางนี้ก็ลอดไป ทางโน้นก็ลอดมา อยู่อย่างนี้ตลอด เขาไม่ได้สนใจ เพราะมันฝึกลึกก็คือเขาพวกเดียวกัน เขาไม่ได้มีอะไรนะ เขาแยกเป็นฝ่ายปกครองเพื่อปกครองง่ายเท่านั้นเอง ให้รู้ฝั่งนั้นฝั่งนี้ เขตนั้นเขตนี้ไปเท่านั้น ก็เหมือนเราบ้านนี้บ้านนั้น อำเภอหนึ่งอำเภอหนึ่ง นั่นเอง

นี่พูดถึงเรื่องการสงเคราะห์ ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้น ไปที่ไหนดูไป นี่ยกมาเป็นเอกเทศ เราไปที่ไหนหากเป็นอย่างนั้น ไปที่ไหนเรื่อยเลย แจกไปเรื่อยอย่างนั้น ชื่อของแต่ไม่เอาของ บางทีชื่อน้ำอะไรสักขวดหนึ่ง ให้ไปเสียสองร้อย อย่างนั้นแล้ว เราชื่อน้ำใจต่างหาก ไปอากาศอำนวยมากก็เอาอีกเหมือนกัน ไปที่ไหนเป็นอย่างนั้นละเราไป เลยไม่คำนึงว่าเงินหมดหรือยัง ไม่สนใจ มีแต่จะให้ทำเดียว นั่นละอำนาจเมตตาธรรม ไปไหนเป็นอย่างนั้น มันเป็นอยู่ในหลักธรรมชาติของจิต ไม่ได้แยกได้แบ่งไม่ได้จัดได้แจกอะไร มันเป็นของมันเอง

ศาสนาพุทธเราเป็นศาสนาเรียกว่าชั้นเอกในสามแดนโลกธาตุนี้ ไม่มีศาสนาใดที่จะนำสิ่งต่าง ๆ ที่มาชี้แจงให้สัตว์โลกทั้งหลายได้ยินได้ฟัง ผู้ที่ควรจะเห็นก็คือศึกษาตามพระพุทธเจ้า แล้วก็เห็นตามนั้น ไปเห็นไปเจออย่างนั้น แล้วผู้ที่จะรู้ตาม ปฏิบัติกำจัดความชั่วช้าลามกไปตั้งพวกเราทั้งหลาย แบบนี้ก็มี ผู้ปฏิบัติที่จะรู้เห็นตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ก็มี พวกปฏิบัติแหละจะรู้ พวกไม่ปฏิบัติไม่รู้ไม่เห็น เช่น บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก หรือเปรตผี เทวบุตรเทวดา ไม่เห็น ก็มีแต่ในคัมภีร์ในตำราตำราที่ท่านเอาออกมาจากความจริงที่ท่านรู้ท่านเห็น ดึงออกมาเขียนเอาไว้

ที่นี้อ่านแต่ตำราไม่ได้ปฏิบัติ คือไม่ได้ก้าวเดินไปตามที่ท่านสอนก็ไม่เห็น คือผู้ปฏิบัติก้าวเดินตามนั้น ทั้งมรรคทั้งผลก็เห็น สิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ทั่วแดนโลกธาตุ มียังไงก็เห็นไปตามความสามารถของตน แต่ที่ยันกันได้ คือเป็นสักขีพยานพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี รู้มากรู้น้อยก็เป็นสักขีพยาน ถึงส่วนที่ไม่เห็น เห็นเพียงเท่านี้ด้วยอำนาจของสายตาเราแค่นี้ ที่เลยสายตาความรู้ความสามารถของเรา ไม่เห็นก็ยอมรับ ยอมรับไปเลยว่าอันนี้เป็นพยานแล้ว ๆ เป็นอย่างนั้นนะ

จึงเรียกว่าศาสนาเอก คือพุทธศาสนาของเรา ใครเกิดมาถ้าไม่ได้พบไม่ได้เคารพ นับถือ ไม่ได้กราบไหว้บูชา ไม่ได้ทำตามพระพุทธเจ้าแล้ว ก็เป็นเศษมนุษย์อยู่ทั่ว ๆ ไป คือไม่สมบูรณ์ เพราะไม่มีธรรมที่ถูกต้องดีงามเข้าแทรก

ลัทธิต่าง ๆ เราไม่ได้ประมาท พุดตามหลักความจริง ลัทธิต่าง ๆ ศาสนาต่าง ๆ เป็นศาสนาที่เป็นคลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา พระพุทธเจ้านี้คลังแห่งธรรม เป็นเจ้าของศาสนา ต่างกันนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้นี้คือเป็นผู้บริสุทธิ์ นำศาสนามาด้วยความบริสุทธิ์ แจ่มแจ้งชัดเจนทุกอย่าง นำออกมาตามความมีความเป็น ทุกด้านทุกทาง ทุกแง่ทุกมุม ท่านนำออกมาอย่างนั้น ท่านไม่ได้มาแบบลูป ๆ คล่า ๆ นะ จึงต่างกันอย่างนี้ละ

ศาสนาพระพุทธเจ้าของเรา ใครเกิดมาพบแล้วก็ไม่เคารพ ไม่นับถือ ไม่เชื่อ ก็เป็นเศษมนุษย์ไป ๆ แต่งตัวเป็นเทวดาก็เทวดาในเศษมนุษย์ไปอย่างนั้นแหละ หัวใจไม่มีธรรมแล้วไม่มีอะไรเป็นคุณค่าเลย หัวใจมีธรรมแทรก มีมากมีน้อยมีคุณค่าอยู่ในนั้น เสร็จ ที่พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ก็ดูหัวใจนะ ไม่ได้ดูสมบัติเงินทองข้าวของ ดูเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวหุหุหุหุเหมือนบ้านเมืองไทยเราแต่งกัน ท่านไม่ได้มาดูอย่างนี้ ท่านดูหัวใจ เล็งญาณดูสัตว์โลก นั้นละสาระสำคัญอยู่ที่หัวใจกับธรรม ๆ ใครมีธรรมมากน้อย จนกลายเป็นผู้มีอุปนิสัยปัจจัยที่สามารถจะบรรลุมรรคผลนิพพาน เต็มอยู่ในหัวใจนั้นแล้ว ถึงจะทุกข์จนหนโลกขนาดไหนก็ตาม หัวใจนั้นเต็มด้วยอรรถด้วยธรรม มีคุณค่าอยู่ตรงนั้นนะ

ไม่ได้มีคุณค่าอยู่กับตึกรามบ้านช่อง ถนนหนทาง ยศถาบรรดาศักดิ์ เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัว ใครแต่งเขาก็ได้ยากอะไร แต่ที่จะสร้างคุณงามความดีเป็นสารประโยชน์แก่หัวใจนี้สร้างยากนะ มันไม่อยากสร้าง คิดดูซิอย่างเดินมานี้ หมาตัวนี้ชื่อไอ้หยอง มันสนใจกับบรรดากับธรรมอะไร มันก็เป็นหมาเต็มตัวของมันนั่นแหละ นั่นมันยังดิ้งหมอบอยู่นั้น คนไม่มีธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

สารประโยชน์จริง ๆ อยู่ที่หัวใจ เพราะใจนี้เป็นนักท่องเที่ยวมากที่กักกักบี้ ไม่เคยฉิบหาย ไม่เคยตายแต่ไหนแต่ไรมา ออกจากภพนี้สู่ภพนั้น ออกจากภพนั้นสู่ภพนี้ สูง ๆ ต่ำ ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมดีกรรมชั่วที่ตนนั้นแหละสร้างเอาไว้ ถ้าเป็นฝ่ายดีก็กลายเป็นไปเป็น มีอุปนิสัย นั่นเรียกว่ามีสารคุณ พระองค์ทรงพิจารณาเห็นสารคุณในหัวใจของสัตว์ ที่ว่า ภาณุพาภพ เวโลกานัน ทรงแสดงญาณดูสัตว์โลก ผู้ใดที่จะเข้ามาขังตาข่ายคือพระญาณ ตาข่ายตาแหคือพระญาณความหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า ก็ทรงเมตตาสงสาร ควรจะไปคนนั้นก่อนก็ไป นี่ละสารคุณที่อยู่ในกองมูตรกองคุณ

ในวัฏจักรนี้เหมือนกองมูตรกองคุณ ผู้ที่มีอุปนิสัยภายในจิตใจ มันสับปนกันอยู่ในสัตว์โลกกองมูตรกองคุณนี้ ท่านก็พยายามค่อยๆ เชื้อขุดค้นหาประเภทนี้แหละ หาประเภทที่ฝังกันอยู่ ปนกันอยู่กับพวกมูตรพวกคุณ นี่ผู้มีอุปนิสัย สอนโลกสอนพวกนี้แหละ ไอ้กองมูตรกองคุณล้วน ๆ พระองค์ไม่สอน ไม่ทรงปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเพื่อสอนโลก คือสอนกองมูตรกองคุณนี้เลย ท่านสอนสัตว์โลกที่จะพอบิกพอบินไปตามพระองค์ได้ ที่แทรกอยู่ในกองมูตรกองคุณ พวกกลุ่มหลงมกมาย มีด หูหนวกตาบอดเต็มอยู่ในโลกธาตุนี้ พวกที่มีอุปนิสัยปัจจัยก็มีหุมีตาอยู่ในนั้น เรียกว่ามีสาระคนนั้น ก็มาค่อยๆ เชื้อขุดค้นหาสอนพวกนี้แหละ ดึงก็ดึงเอาพวกนี้แหละไป จึงทรงลำบากลำบากตะเกียกตะกายสอนโลกมาตลอด

ถ้าหากว่ามีแต่กองมูตรกองคุณล้วน ๆ สอนหาอะไร ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ที่เป็นประโยชน์มันแทรกอยู่ในนั้น จึงต้องได้ค่อยๆ เชื้อขุดค้นหา หนักบ้างเบาบ้าง ทุกข์ลำบาก เหม็นคุ้งทั่วแดนโลกธาตุก็พยายามอยู่อย่างนั้น ทนความเหม็นเอา ทนความสกปรกเลอะเทอะของโลกมูมมามนี้ โลกนี้มันโลกมูมมาม โลกไม่มีฝั่งมีฝ้า โลกไม่มีขอบเขตเกิดมาก็ไม่ทราบเกิดมาจากที่ไหน บุญกรรมนั้นละ บาปกรรมนั้นละ ลอยพาให้มาเกิดทีนี้ครั้นไม่สร้างหลักเกณฑ์เอาไว้ก็ลอยไปเกิดอีก เพราะไม่สร้างหลักเกณฑ์ก็คือไม่สร้าง ความดี สร้างตั้งแต่ที่เป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้ตัวเอง ตายแล้วมันก็ลงไป ๆ ลงไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น

นี่ละสัตว์โลกเป็นสัตว์มีดบอด เกิดมาก็ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ลอยมาเหมือนคนตกน้ำในมหาสมุทร ลอยป้อมแป้ม ๆ ฝั่งฝ้าที่ไหนไม่มี แต่ก็ลอยกันอยู่อย่างนั้น อันนี้ก็เกิด

ก็ตาย กระเสือกกระสนอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่มีเกาะมีดอน เพราะไม่มีความดีเป็นเครื่อง
จุดลากไป เครื่องจุดลากขึ้นฝั่ง พอมีเรือมาเขาก็เอาขึ้นฝั่งไป ถ้าไม่มีเรือก็จมตาย นี่ถ้ามี
คุณงามความดีก็เท่ากับเรือ ก็ลากขึ้นไป ลากเจ้าของขึ้นไป

เกิดมาพบพระพุทธศาสนาเป็นของเล่นเมื่อไร ผู้ที่ไม่สนใจพุทธศาสนา มีหน้าซำ
เห็นพุทธศาสนาเป็นของครีของล้ำสมัยเป็นเศษเป็นเดนไปด้วยแล้ว คนนี้คือคนเศษคน
เดนเต็มเหนี่ยวเลย เหลือแต่ร่างมนุษย์อยู่ในหัวใจของมัน เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาจึง
เป็นศาสนาที่เลิศเลอ ในโลกเมืองมนุษย์เรานี้มีที่ไหนบ้างพุทธศาสนา ฟังเอาซิ หายาก
ไหมล่ะ นี่เรามาเกิดในแดนพุทธศาสนา ควรจะมีความกระหึ่มข่มข้อมปฏิบัติตน
ตะเกียกตะกายตนไป เพื่อความดีงามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วโดยถูกต้อง ไม่มี
ผิดมีพลาดนะ ให้บึกบึนไป

เรื่องกิเลสดึงไปเพื่อทางผิดทั้งนั้น กิเลสจะดึงสัตว์โลกให้ไปทางที่ถูกที่ดีมีความ
สุขความเจริญ อย่าไปหวังกับมัน มีแต่ลากลง ๆ แต่ธรรมนี้ลากขึ้น เพราะฉะนั้นจึง
ลำบาก เพราะกิเลสเหนียวแน่นมันคงมาก เราจะตะเกียกตะกายพาหาคุณงามความดี
กิเลสจะลากลง ๆ ถือว่าเป็นความลำบากลำบากไปหมดทุกแง่ทุกมุม ที่กิเลสจะออกแ่ง
ไหนสกัดลัดกันเราไม่ให้ไปทางดี ที่จะพ้นอำนาจของมัน เราจึงต้องตะเกียกตะกาย

พุทธศาสนาเป็นของเลิศเลอที่สุดแล้ว นี่เราเกิดในเมืองไทย เมืองไทยนี้ได้พุทธ
ศาสนามาเทิดทูนเป็นเวลานานแล้วนะ เรามีวาสนาถึงได้พุทธศาสนามา ให้พากันตั้งใจ
ปฏิบัติ อย่าสร้างแต่ความชั่วช้าลามก อันเรื่องการสร้างความชั่วช้าลามกนี้ไม่จิตไม่จาง
นะ เรื่องกองทุกข์ที่เป็นผลของความชั่วช้าลามก มันจะเต็มหัวใจสัตว์โลกทุกแห่งทุกหน
ทุกภพทุกชาติไป ไม่มีว่ากรรมชั่วช้าลามกจะติดตามสัตว์โลกผู้ทำความชั่วไม่ได้ ไม่มี ทำ
ลงไป ๆ ทำลงไปเถิด ทำมากทำน้อยก็เจ้าของทำเอง ติดกับเจ้าของไปเอง ไปที่ไหน ไป
ดีไปชั่ว ทำบุญทำบาป ไปเหมือนกัน ไม่ต้องมีใครบอกใครสอน กรรมนี้ดึงไปเลย หนูน
ไปเลย ๆ ทางดีก็หนูนไปเลย ทางชั่วก็หนูนไปเลย นี่เป็นหลักธรรมชาติใครลบล้างไม่ได้

การทำความดีนี้ โอ๊ย ลำบากจริง ๆ แหละ ในเวลาที่ลำบากนะ ไม่ใช่ลำบาก
ตลอดเวลา เวลากิเลสหนามันหนักมันหน่วงมันถ่วงจิตใจ จะทำคุณงามความดีนี้ โหย
เหมือนกับจะตกนรกทั้งเป็น นั่นเห็นไหมล่ะ ถ้าวิ่งตามกิเลสเหมือนจะขึ้นสวรรค์สด ๆ
ร้อน ๆ ฟังซินะ คือเป็นไปด้วยความเพลิดเพลินความเพลิน ความพอกพอใจ ถ้าเป็นไป
ตามอำนาจของกิเลส มันพร้อม พอใจทั้งนั้นนะ ถ้าทางธรรมะนี้ โอ๊ย ฝืนเอาமாகที่เดียว
ไม่อยากทำ

คำว่าไม่อยากทำ ฝืนเอาமாக คือฝืนกิเลสไม่ใช่ฝืนอะไรนะ ธรรมจะฝืนท่านอะไร
ท่านเป็นธรรมอยู่แล้ว ฝืนกิเลสที่จะก้าวเข้าสู่ธรรมนี้ต่างหาก เราฝืนทุกวัน ลำบากลำ

บน ผืนเอา หลายครั้งหลายหนก็ค่อยเบาไป ถากไปเรื่อยถางไปเรื่อย ก้าวไปเรื่อย มั่นก็ก้าวหน้าไปเรื่อยซิ เราไม่ได้เดินถอยหลังนี่ เดินก้าวหน้าไปเรื่อยก็ค่อยเจริญขึ้น ๆ

ต่อไปก็เริ่มเห็นเหตุเห็นผล เห็นรสของธรรมแทรกในใจ รสของธรรมก็บรสของกิเลสต่างกัน เมื่อมีสองแล้วมันก็เลือกละชิคนเรา อันไหนดีอันไหนไม่ดีก็เลือก แต่ก่อนเราไม่มีอะไรเลยก็มีแต่กิเลส บินไปตามกิเลส เป็นตายก็ไปตามกิเลส พอมีธรรมมีธรรมขึ้นภายในใจก็เป็นสองอย่างแล้ว มันก็เทียบกันทันทีเลย รสของธรรม รสของกิเลส ต่างกันยังไง ยกตัวอย่างเช่น รสแห่งความฟุ้งซ่านรำคาญ ความติดความตัน ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ บางวันหลับไม่ลง เพราะกิเลสมันกวน นี่รสของกิเลส เป็นแต่ความทุกข์เดือดร้อน ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งถึงค่ำ นี่เป็นรสของกิเลส

ทีนี้เราไม่เคยเห็นรสอันอื่นที่เข้ามาแทรก เราก็ต้องเดินตามมันไปอย่างนี้ พอมีรสของธรรม เช่น ผู้จำเรียมุตตาภาวนา นั่งภาวนาสงบอารมณ์ที่อยู่เหยงุ่นวาย ตั้งแต่ตื่นนอนถึงค่ำ ถึงเวลาหลับนี้ ให้สงบลงด้วยบทธรรณ บทธรรณนี้เป็นน้ำดับไฟ ดับความวุ่นวายนั้น ภาวนา เช่น ผู้กำหนดภาวนา พุทโธก็พุทโธ ัมโม หรือสังโฆ บทใดก็ตาม อิติปิโส ภควา ได้ทั้งนั้น เป็นธรรมเป็นน้ำดับไฟทั้งนั้น ให้สติจดจ่ออยู่กับนี้ กิเลสมันจะลากออกนะ เราฝืนไม่ให้มันออก ให้อยู่กับหลักเกณฑ์อันนี้

ครั้นอยู่ไปนานไป ๆ ต่อไปก็ปรากฏเป็นความสงบขึ้นมา สงบขึ้นมาที่ใจ เพราะคำบริกรรมซึ่งเป็นน้ำดับไฟลงที่นั่น พอสงบขึ้นมาความสุขก็ขึ้นมาพร้อมกัน ทีนี้พอเห็นความสุขเห็นความสงบเด่นขึ้น ๆ ใจเรื่องความฟุ้งซ่านวุ่นวายกับความทุกข์ที่เป็นคู่แข่งกันก็วัดกันได้ที่ทันที ความฟุ้งซ่านวุ่นวายนี้เป็นความทุกข์เดือดร้อนตลอดเวลา ทีนี้พอจิตสงบแล้วมีที่พักผ่อนหย่อนตัว พอหายใจได้ นั้นเห็นไหมละ มันเป็นเรื่องเทียบเคียงกันทันที พอต่อจากนั้นก็เห็นคุณค่าของความสงบ เห็นโทษแห่งความวุ่นวาย มันก็ฟัดก็เหวี่ยงต่อสู้กันละทีนี้ พอต่อสู้กันหนักเข้า ๆ ความสงบร่มเย็นซึ่งเป็นฝ่ายของธรรม รสของธรรมนี้เด่นขึ้น ๆ เห็นโทษแล้วนะทีนี้ เห็นโทษไปเรื่อย เห็นคุณของธรรมมากเท่าไร ยิ่งเห็นโทษของกิเลสมากเท่านั้น ๆ เพราะฉะนั้นจึงฟัดเหวี่ยงกัน เอาเป็นเอาตายเข้าว่าเลย เป็นอย่างนั้นนะ

เบื้องต้นต้องบิ๊งต้องบินเสียก่อน ไม่บินไม่ได้นะ จนกว่าจะพอคืบพอดคลานไปได้ เหมือนเด็กตั้งไข่แล้วก็นั่งก็คลานไปได้ แล้วก็ไปได้ อันนี้เราก็พยายามบำรุงของเราให้มันตั้งไข่ขึ้นได้ คืบคลานไปได้ เดินได้วิ่งได้เหมือนเด็ก ต่อไปก็กลายเป็นเรื่องของผู้ใหญ่ธรรมดาดำ ๆ ไป ทีนี้จิตใจเมื่อได้รับการบำรุง ย่อมมีความแข็งแรงขึ้นเป็นลำดับ ท่านจึงสอนให้อบรม

ใจนี้กิเลสก็เป็นเจ้าของ ธรรมก็เป็นเจ้าของ แต่เวลามันหนาแน่น กิเลสเป็นนาย เป็นเจ้าอำนาจ ธรรมไม่มีอำนาจ เวลาสั่งสมธรรมขึ้น ธรรมมีอำนาจปราบกิเลสได้ ความสุขเจริญขึ้นเรื่อย ๆ ในใจดวงนี้ ๆ เป็นความสุขขึ้นมา พอถึงขั้นเห็นกิเลสเป็นโทษอย่างแจ่มแจ้ง และเห็นคุณค่าของธรรมก็เหมือนกันแล้ว ทีนี้ดีดเลยนะ คราวนี้ไม่ต้องบังคับ ถึงเรื่องการจะสร้างคุณงามความดี ไม่ต้องบังคับ ถึงขนาดได้รั้งเอาไว้ ๆ มันเห็นโทษมาก กับเห็นคุณมาก มันพัดกันเลย

มีแต่จะปั่นออกทำเดี๋ยว ๆ เป็นตายไม่คำนึง นี่เรียกว่าธรรมมีกำลังมากแล้ว ทีนี้ฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติไปเลย อยู่ที่ไหนยืนเดินนั่งนอนเว้นแต่หลับเท่านั้น เป็นเวลาสังหารกิเลสฆ่ากิเลส เหมือนกิเลสทำลายเราแต่ก่อน ด้วยอัตโนมัติของมันนั่นแหละ มันเสมอกันอย่างนี้ละ ธรรมกับกิเลส เวลากิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์ บีบบีบไฟสัตว์โลกก็เป็นอัตโนมัติของมัน คิดออกมาในแง่ไหนมุมใด เป็นกิเลสเพื่อทำลายสัตว์โลกทั้งนั้น

ทีนี้เวลาเราสั่งสมธรรมขึ้นด้วยความบึกบึนของเราไม่หยุดไม่ถอย ธรรมก็มีกำลังขึ้น ก้าวเข้าสู่ระดับเดียวกัน คือทำงานฆ่ากิเลสทีนี้ เป็นอัตโนมัติเหมือนกัน ไม่ว่าจะยืนว่าเดินว่านั่งว่านอน มีแต่ความพากเพียรโดยอัตโนมัติ สติปัญญาตั้งตลอด หมุนตลอด ๆ ๆ ฆ่ากิเลสไปตลอด นั่นละจึงเป็นอัตโนมัติ มันมีคุณค่าเสมอกันอย่างนี้ เวลากิเลสมีอำนาจ มันก็แสดงผลแห่งความชั่วช้าลามก และความทุกข์ทรมานให้แก่สัตว์ทั้งหลายมากตามกำลังของมัน ทีนี้เวลาธรรมเราสั่งสมขึ้นมากเข้า ๆ ก็มีกำลังต้านทานกันกับฝ่ายชั่ว เวลาที่มีกำลังมากเข้าก็กลายเป็นธรรมนี้อัตโนมัติ สังหารกิเลสไปโดยลำดับลำดับโดยอัตโนมัติของตัวเอง จนกระทั่งผ่านพ้นไปได้เลย

จึงทราบเอาไว้ว่า สติธรรมดาปัญญาธรรมดา กับสติปัญญาอัตโนมัติ จากสติปัญญาอัตโนมัติ เป็นมหาสติมหาปัญญา จากการตะเกียกตะกายของเรานี้แหละ ไม่ใช่จากอะไรนะ พอถึงสติปัญญาอัตโนมัติ ก็เชื่อมโยงถึงมหาสติมหาปัญญา ทีนี้มีแต่จะออกทำเดี๋ยว อยู่ไม่ได้ ถ้าอยู่ให้คอขาดเลย จะให้มาอยู่จมอยู่กับกิเลสนี้อีก ให้คอขาดเสียดีกว่า ต้องเอาให้ได้ให้พ้น นั่นแหละที่ว่าความเพียรกล้า ความเพียรเป็นอัตโนมัติ ได้รั้งเอาไว้ ๆ

เวลาธรรมมีกำลังก็เป็นอย่างนี้เหมือนกัน สังหารกิเลสโดยอัตโนมัติ เหมือนกิเลสทำลายสัตว์โลกโดยอัตโนมัติของมัน นี่ให้พากันจำเอานะ ให้พากันฝึกให้พากันฝึกทุกคน ๆ เราอยากเป็นคนดี ความชั่วไม่ใช่ของดี ให้รู้ไว้ทุกคน ความชั่วติดอยู่ในสัตว์ตัวใดบุคคลใดก็ตาม จะเป็นความทุกข์ความทรมานทั้งนั้น ความดีอยู่ที่ไหนก็ตามสบายไปหมด ให้จำเอาไว้วันนะ วันนี้เทศน์เพียงเท่านี้แหละ

มาจากไหน (สถานสงเคราะห์เด็กบ้านข้าวสารคะ) เสร็จเรียบร้อยแล้วหรือห้องสมุด(คะ) เราไม่ได้ไปดู เราสั่งงานแล้วตายตัวเคลื่อนไหวไม่ได้เท่านั้นเอง เขาปฏิบัติตามเรา แล้วเป็นยังไงเรียบร้อยดีไหมละ ที่เขาไปปลูกไว้เป็นยังไง เกะกะที่ไหนไม่ดีตรงไหน ให้บอกมา เราจะจัดพวกที่ไปสร้างไปทำขึ้นนั้นละ เรียบร้อยแล้วนะ เวลานี้ยังอีกนุ่น ตึกโรงพยาบาลตั้งสองตึกสามตึก เราสร้างอยู่เวลานี้นะ ไม่ใช่บ่อย ๆ บุงคล้า อากาศอำนวย สร้างตึกใหญ่ แล้วก็ทางน้ำอูน เป็น ๓ หลังเวลานี้ โรงเรียนหลังหนึ่ง ความยาว ๕๐ เมตร กว้าง ๑๐ เมตร ๒ ชั้น ให้เต็มยศเลย โรงเรียนกำลังสร้าง หลวงตาแบกคนเดียว แบกตลอด หนักเราก็อทนเอาอย่างนี้ละ ไม่ทนไม่ได้ต้องทนเอา หนักมากอยู่ เดี่ยวนี้กำลังสั่งสั่งสั่งของ โส้ ราคาเป็นล้าน ๆ เครื่องมือแพทย์กำลังสั่ง ตกเข้ามาเรื่อยจ่ายเรื่อย ๆ เหมือนสำนักงบประมาณวัดป่าบ้านตาดนั้นแหละ ไม่ผิดนะ เป็นอย่างนั้นตลอดเวลา

วันที่ ๕ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๒ บาท ๕๐ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๖๙ ดอลลาร์

ประมาณ ๙-๑๐ โมงทางสำนักพระราชวังจะมาดูสถานที่ ที่ท่านจะเสด็จมาในงานกฐินช่วยชาติของเราทั้งประเทศไทย จะรวมที่วัดป่าบ้านตาด วันที่ ๒๑ วันนี้ทางสำนักพระราชวังจะมาปรึกษาหารือกันว่าเอาที่ไหนดี แต่ความเห็นของเราเห็นหนักไปทางหน้าวัด เวลาเราพิจารณาแยกแยะดูแล้ว น้ำหนักของหน้ากำแพงหนักมากกว่า มานี้คนจะเข้ามาได้ไม่กี่คน แล้วแยกจากนี้ก็ออกไปหน้าวัดสองพักสามพัก ไม่เหมาะเลย ตกลงว่าจะเอาหน้าวัดที่เดียวเลย พิธีทุกอย่างรวมทั้งหน้าวัดหมดไม่ต้องโยกย้ายไปไหน ศาลานี้เรียกว่าไม่เอาแล้ว ไปเอาที่หน้าวัด เพราะคนจำนวนมากจะมาอยู่ที่นั่น เข้ามานี้ได้ไม่กี่คน เวลาท่านเสด็จมาก็จะทรงลำบาก มาที่นี้ แยกจากนี้แล้วจะไปที่นี่ ไม่เหมาะ เราเลยตั้งสถานที่แห่งเดียวเลย ที่หน้ากำแพง ที่รับเสด็จก็ที่นี่ พิธีของแผ่นดินทั้งประเทศก็เอาที่นั่นเลย พอเลิกก็เลิกพร้อมกันเลย ไม่ต้องแยกไปนุ่นแยกไปนี่ เอาอย่างนั้นแหละ เราคิดว่าอย่างนั้น เวลาทางสำนักพระราชวังมาเราก็จะให้ความเห็นอย่างนี้

เมื่อวานก็ปรึกษากับพระดู ท่านก็ไม่เห็นขัดแย้งเรา ถ้าใครมีความเห็นปลีกย่อยที่ดีกว่านี้ก็ให้แสดงออกมา เราพร้อมที่จะรับฟังเหตุผล ก็เลยลงในจุดเดียวกัน ลงที่หน้ากำแพง มั่นสะดวก แต่ฐานที่รับนั้นจะไม่ให้สูงเกินไป ลำบากแก่การขึ้นลง จะให้เตี้ย ๆ กว่าที่เคยลงไป แล้วก็ให้เหมาะทั้งสองคือสถานที่ที่ท่านประทับนั้นเป็นแห่งหนึ่ง และที่ประชาชนจะเข้าเกี่ยวข้องกับเราเรื่องการบุญกุศล ก็ให้เป็นภาคหนึ่ง ท่านก็ให้เป็นภาคหนึ่ง คิดว่าอย่างนั้นนะ อันนี้ยังไม่ได้สั่ง เป็นแต่เพียงความคิดเอาไว้ หลังจากฟังสำนักพระราชวังก่อน แล้วตกลงอะไรก็จะแน่นอน

เราอย่าให้เสียนะ ประเทศไทยเราทั้งประเทศ วันที่ ๒๑ ตุลาคม ภาคเช้า ตั้งแต่ ๙ โมงขึ้นไปแล้วเรื่องกฐินของเราก็จะเริ่มขึ้น กฐินของคนทั้งชาติ ให้รักษาหน้าประเทศไทยเราไว้ทุกหน้า ๆ อย่าให้หน้าหม่นหน้ามองหน้าดำปี ๆ ใช้ไม่ได้นะ ให้หน้ายิ้มแย้มแจ่มใสหน้าเบิกหน้าบานหน้าการให้ทาน เพื่อรักษาชาติบ้านเมืองของเรา ต้องเป็นหน้าที่เบิกบานยิ้มแย้มแจ่มใส ด้วยการเสียสละในเวลานั้น เสียสละเพื่อชาติไทยของเรา ไม่ไปไหน สละเพื่อมนุษยชาติไทยของเราให้มีความแน่นหนามั่นคงยิ่งขึ้น จึงสมควรที่จะมีน้ำใจทุก ๆ รายไปของพี่น้องชาวไทยเรา

เฉพาะอย่างยิ่งในวันนั้น อย่าให้เสียหน้านะ นี่ฟ้าหญิงท่านก็จะเสด็จมาเป็นประธานด้วยซ้ำ ก็เป็นความอบอุ่นแก่พี่น้องชาวไทย เฉพาะอย่างยิ่งชาวจังหวัดอุดร ทั้งจังหวัดเลย นอกจากนั้นที่อื่น ๆ มาเยอะ เช่น กรุงเทพฯ ไม่น้อยนะจะมารวม ก็ในนามของประเทศไทยเหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นจึงอย่าให้ขายหน้า ไม่ได้นะ ต้องเอาให้เป็นประวัติศาสตร์นั่นละดี กฐินวัดป่าบ้านตาดช่วยชาติ โดยไม่มีใครมาเป็นเจ้าของ ชาติไทยของเราทั้งชาติเป็นเจ้าของด้วยกัน

สมบัติที่จะนำมาซื้อองค์กฐินเหล่านี้จะนำออกมาจากการบริจาคของพี่น้องทั้งหลาย แล้วไปซื้อสิ่งนั้นเข้ามาเป็นจุดกลางเลย ไม่มีผู้ใดเป็นหลัก เอาชาติไทยเป็นหลักเลยคราวนี้ เราประกาศไปแล้ว เพราะฉะนั้นจึงอย่าให้ขายหน้าขายตา พี่น้องทั้งหลายให้ทราบตั้งแต่บัดนี้ต่อไป นี่เป็นการช่วยชาติไทยของเรา ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยการช่วยชาตินะ เรื่องใหญ่โตมาก จึงขอให้เป็นอย่างใหญ่โต เป็นน้ำหนักเต็มทีในหัวใจที่จะช่วยชาติอย่างเต็มเหนี่ยวเหมือนกันทุกคนนะ

สำหรับหลวงตาไม่ต้องพูดแฉะ พี่น้องทั้งหลายก็ทราบด้วยดี สละตลอดมาเงินจำนวนเหล่านี้เราก็เพียงเกริ่น ๆ เอาไว้ หลักใหญ่จะเข้าสู่ทองคำ เงินเหล่านี้จะซื้อทองคำ ส่วนปลีกย่อยที่มาเป็นบริษัทบริวารนั้นก็เพื่อเป็นเงินหมุนเวียนช่วยชาติของเราทั่วประเทศ ก็ดังที่เคยประกาศให้ทราบเรื่อยมาอย่างนั้น เพราะจำเป็นด้วยกันทั้งต้นลำ ทั้งกิ่งก้าน มีความจำเป็นเท่ากัน ถ้ามีแต่ต้นกิ่งก้านแห้งผากก็ใช้ไม่ได้ มีกิ่งก้านแห้ง ต้นมันโค่นล้มลง ยิ่งดูไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นทองคำเราจึงให้เป็นหลักเป็นต้นลำอันสำคัญ เอาไว้ มีมากมีน้อยหมุนเข้ามาในทองคำ แล้วกระจายออกไปเป็นเงินหมุนเวียน เพื่อหล่อเลี้ยงกิ่งก้านสาขาออกไปซึ่งมีความจำเป็นทั่วประเทศไทยของเรา หลักใหญ่อยู่ตรงนี้

วันนั้นคนก็จะมาก สมบัติก็จะมากกับคน เครื่องหุนชาติบ้านเมืองของเราจะมากับพี่น้องชาวไทยของเราทั่วหน้ากัน ใครมาหมุนเข้ามา ๆ ให้เป็น เรียกว่าเป็นประวัติศาสตร์ก็ได้กฐินคราวนี้ เพราะกฐินของคนทั้งประเทศ เข้ามาจุดศูนย์กลางคือวัดป่าบ้าน

ตาด ซึ่งเป็นสถานที่ของผู้นำพี่น้องทั้งหลายในการช่วยชาติคราวนี้ โดยถือศาสนาเป็น
ธงชัย ให้ความร่วมมือกันทำหน้าที่นั้นแหละ เอาละให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd